Spejdernes Magasin

48. årgang nr. 5
Maj 1964

VÆR BEREDT

Sct. Georgsbudskabet 1964 til spejderne

Skrevet af
Ove Holm

I mine studenterår var jeg engang på en bjergtur i Østrig sammen med et par kammerater. Vi var oppe i den evige sne og havde en bjergfører med, for dyb sne dækkede revnerne i gletsjerne.

En times tid inden vi nåede op til bjerghytten, blev det snestorm, og føreren havde kun sit kompas og sit ur til at vejlede sig, men vi nåede op til hytten i god behold.

Mens vi sad og varmede os ved ovnen, kom vi i tanker om, at et hold på fire østrigere, som vi havde været sammen med i den hytte, vi sidst overnattede i, havde sagt os, at de ville samme rute, som vi.

Hvordan mon det var gået dem i den forrygende snestorm? Vi fortalte vores bjergfører om det og spurgte, om han og en anden bjergfører, som var i hytten den aften, havde nogen mulighed for at gå ud og søge at finde dem. Men de svarede begge, at det ville være en håbløs opgave at finde de fire mennesker i en sådan snestorm. Var de gået vild, var der ikke meget håb for dem.

Stemningen i hytten var meget trykket. Vi kunne bare sidde og vente, mens timerne gik. Men pludselig hørte vi et hårdt dunk mod hyttens dør. Vi for op, og det lykkedes trods snedriverne at få presset døren op. Udenfor lå en af de unge mænd. Han var helt udmattet, men kom ret hurtigt så meget til sig selv, at han kunne fortælle, at han af de andre var blevet bedt om at gå i forvejen for at prøve at finde hytten og skaffe hjælp. Den ene af hans kammerater havde forvredet sin ene fod, så at de to andre måtte slæbe ham, og selv havde han taget hans rygsæk foruden sin egen.

De to bjergførere tog nu en lygte og fulgte den ankomnes fodspor; for fodspor i nyfalden sne er dybe, man træder i lige til knæene. Det lykkedes dem at finde de tre andre og at få dem med til hytten.

Sammenholdet havde reddet dem, for ingen tænker på at efterlade den syge og redde sig selv. Det var alle eller ingen.

Men det er ikke blot i så alvorlige situationer, det gælder om at holde sammen. Det er sammenhold, der giver styrke. Der er grænser for, hvad selv den dygtigste spejder kan udrette alene, men en patrulje, som er tømret fast sammen i kammeratskab og hjælpsomhed, kan nå meget langt og vil altid kunne hævde sig.

Men det vigtigste er dog, at hver eneste spejder prøver at handle sådan, som han inderst inde ved er rigtigt. Lad spejderloven være rettesnoren for al jeres færd. Fra de ældste tider og lige til vore dage har det været krav til mænd, der ville regnes med, at de var sanddru og til at stole på, og de samme krav stiller spejderloven til os.

Baden-Powell har villet, at alle spejdere skulle mødes hver på sit sted på Sct. Georgs dag og aflægge deres spejderløfte på ny for derved at blive mindet om spejderloven og om det, vi spejdere skal stræbe efter. Derfor aflægger alle spejdere verden over i dag deres spejderløfte.

Og derfor er I samlet her!

I dette nummer:

Forsidebilledet bringer en sommerlejrstemning fra Finland.
Fotograferet af Asger Sadolin, 1. Holte trop.

Sct. Georgs budskabet 82
Tam-tam 83
Maj i naturen 85
Askari Wa Vita 86
Wacamba 87
Abseilen 88
Skindbetrukne vidjebåde kaldet coracles..... 90
Den røde baglygte..... 92
Brød og vin 93
Boghylden 94
Junglenyt 95
Kim, alverdens lille ven 96
Spejdertidende 97
Korpslotteriets trækningsliste 98
Æressiden 99

TAM TAM

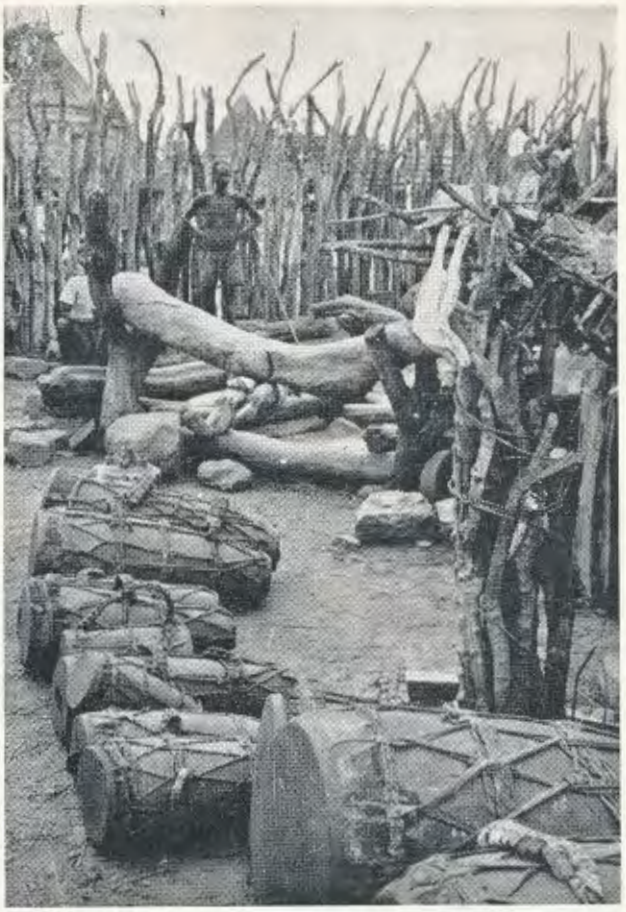

En imponerende samling trommer hos Labukastammen i det sydlige Sudan.

Af Torben Wolff

I tilslutning til artiklen i martsnummeret af MAGASINET om de talende trommer skal I denne gang høre lidt mere om skindtrommerne, og ikke mindst om, hvordan I selv kan lave jer en eller flere trommer i patruljen og så »snakke sammen«, selvom der er flere kilometer mellem jer, og I ikke kan se hinanden.

Skindtrommer kan have mange former, kan være korte og tykke, eller høje og slanke. De er ofte formet som en stor blomstervase (fig. 5 og 6) som f. eks. Ntumpænetrommen hos Ashantierne på Guldkysten i Vestafrika. De står på jorden og betjenes af een mand. Ashantierne har også en anden type, fontom-fromtrommen (det er næsten ikke til at sige!) Den er høj og cylindrisk og bæres oven på hovedet af en stor og nødvendigvis meget stærk mand, for det kan være nogle drabelige svende, næsten mandshøje og skrækkeligt tunge. Bag ham med trommen står der en eller to mand og tamper løs på trommen med de to krumme stokke. Hvis det er telegraftrommer, må der jo — som vi så sidst — to trommer med forskellig tonehøjde i brug. Hvis jeres vej falder forbi Etnografisk Museum (der er en afdeling af Nationalmuseet i København), skulle I gå ind og kigge på de to pragtfulde trommer af denne type. De stammer fra den tidligere danske tropekoloni på Guldkysten.

Hvordan kan de laves?

Nå, men vi skulle jo se lidt på, hvordan man nu selv med lidt fingerfærdighed kan lave sig sådan en rigtig taletromme. På tegningerne fig. 1—7 er vist tre forskellige typer.

Vi starter med *den indiske tempeltromme.*

Det sværeste at lave er røret eller trillen (fig. 3). Den skal jo være hul og skal helst hules ud af en stamme af hårdt træ, som ikke flækker, når det bliver tørt. *Ask* er noget af det bedste, hvis det ligger lidt tungt med mulighederne for indførsel af den specielle indiske træsort, der er nr. 1. Det er et gevaldigt arbejde at få det afsavede stammestykke hulet ud, men med forsigtighed kan det delvis brændes ud, og så må et hulstemmejern klare resten. Jo tyndere, I kan gøre væggen, jo bedre. Det er vigtigt, at I får fjernet alt kærneveddet, og træet skal være så frisk som vel muligt, — så er der mindst risiko for, at det flækker senere.

Har I en friskfældet kævle (stammestykke) af ask, eg eller bøg, kan I også — efter at have fået den savet igennem på langs på det nærmeste savværk — hule de to halvdele ud hver for sig, og så lime dem sammen med en af de nye stærke plasticlim. Hold halvdelene sammenspændt med tovværk under tørringen (brug knebelpres og hold tovene fugtige hele tiden, så det hele virker som en skruestik). Men udhulingen må gå stærkt, og sammenlimningen ske straks efter, så de to halvdele ikke får tid til at »arbejde«.

Men I *kan* også klare jer på anden vis. En god, virkelig god og stærk sildetønde kan godt bruges, og bedre bliver det, hvis I udvendigt, og helst også indvendigt, forstærker den. Dette gøres ved at bløde en tyk papplade op i vand og pakke den uden om tønden. For at få den til at ligge helt glat, må du

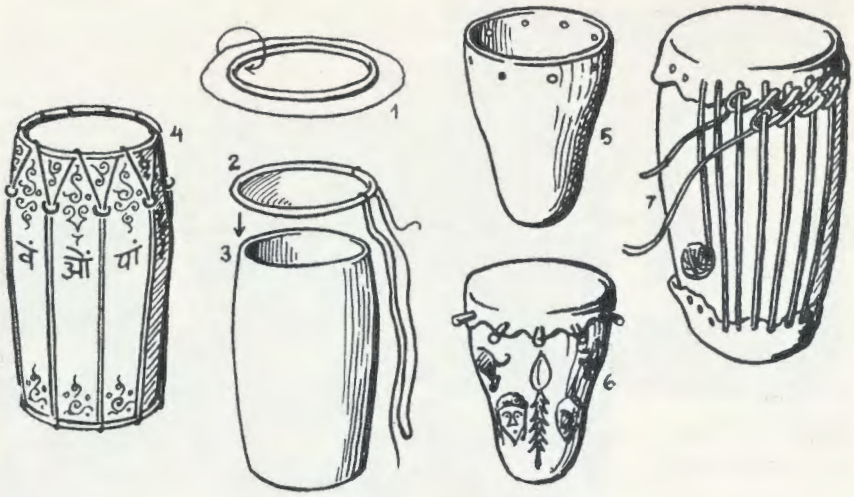

skære lange V-formede snit i pappet fra begge ender, fordi en tønde jo har det med at krumme. Pappet fæstnes til tønden med et solidt lag lim — snedkerlim eller plasticlim — og giv den så en gang lak (eller to) og noget oliemaling udenpå, men først når det fugtede pap og limen er knastør.

Efter at have bemalet trommen med fine, indiske snirkler i stærke farver, skal skindene foroven og forneden lægges på. De skind, der skal bruges må ikke være for tykke, og du må hellere søge råd hos en skindhandler, inden du køber dem. Af pilevidjer laver du to ringe, som netop kan gå ned over henholdsvis trommens øverste og nederste kant. Ved at skære de to ender meget skråt af og lægge en besnøring med tyndt murersnor over samlingsstedet, kan du gøre disse ringe yderst solide.

Skindets diameter skal være en 4—6 cm større end ringen (alt efter dennes tykkelse). Efter at have fugtet skindet bravt og smurt lim på ringen, vikler du skindet rundt om denne og strammer godt til hele vejen rundt. Så klipper du med en hulsaks ca. ti huller med lige store mellemrum hele vejen rundt i de to udspændte skind, helt ude ved ringene. Og så er der kun tilbage at trække en stærk, flettet line gennem hullerne, skiftevis i det øverste og det nederste stykke skind og samtidigt gennem en god, stor messinggardinring, der skal bruges til at stramme skindene med, når du til slut har ført ringene ned over den jævnt afrundede øvre og nedre rand på trommerøret. Nu er din indiske tromme færdig, og skulle gerne se ud nogenlunde som fig. 4.

På fig. 5 og 6 er vist en tromme af den type, der står i Gilwell-hytten på Storedam, og som stammer fra Gambia i Vestafrika. Den er endnu sværere at hule ud, fordi den er lukket i bunden, og også her gælder det om at få fjernet så meget træ som muligt. Til gengæld er det ret simpelt at sætte skindet fast direkte med træpløkke gennem huller i skindet (som på fig. 6) eller ved at forbinde skindkanten og kransen af træpløkke med skindstrimler, som kan strammes op. Selvfølgelig skal skindet være drivende fugtigt, når det lægges på og strammes til — det er bare med at lægge kræfterne i.

Endelig ser du på fig. 7 en type, der minder en del om den indiske tromme, men som ikke, når den først er færdig, kan indstilles til at give lyd af forskellig tonehøjde — det kan man jo på den indiske tromme ved at flytte op og ned på gardinringene.

Et trommesprog med morse – eller andet

Til sidst skal vi se på, hvordan I nu kan bruge de fine trommer, I har fremstillet til at sende meddelelser på. Til jeres egen private jungletelegrafi nytter det ikke noget at efterligne de afrikanske trommesprog — dertil er der alt for lidt melodi, alt for lidt variation i tonehøjden i vort sprog. Rent bortset herfra er det vist mildest talt en kompliceret sag at lære at tromme på den afrikanske måde.

Men hvorfor ikke bruge morse — eller endnu bedre selv udtænke noget helt tredie, som kun de indviede kan opfatte, når det trommes? Bruger I morse, er det bedst at have to trommer med forskellig tonehøjde, og så lade et slag på trommen med den højeste tone betyde prik og et slag på den dybeste betyde streg — eller omvendt. Hvis I nu kun har lavet en tromme — eller hvis I har to, men ønsker at »snakke sammen« — må I gribe til det trick, at lade prik være et enkelt slag på trommen og streg et dobbelt-slag. Det betyder, at det går lidt langsommere med at sende et budskab, og at I i det hele taget skal være skrappe til morse. Men det bliver I nu hurtigt, når I først har »fået blod på tanden« og ideligt ladet jeres meddelelser til patruljekammeraterne runge ud over det ganske land, så enhver af os, der endnu har vor fantasi i behold, løfter hovedet, når tam-tam'en lyder, lytter med tilbageholdt åndedræt og lader tankerne gå på langfart ned til det hemmelighedsfulde Afrika med dets jungler og bjerge, dets floder og søer og sumpe, hvorover trommernes tale bæres af sted fra stamme til stamme.

.. .. . / .. .. / .. .. . //
. . .. . / .. .. / . .. . /
.. . / .. .. / .. .. /
. / . .. . . / . . . / . . /

Torben Wolff.

– I besvarelse af
Deres ærede ....

maj i naturen

Nu og i de kommende måneder er naturen fyldt med aktivitet. Brug patruljeturene til at iagttage tingene omkring jer. Der er nok at se på

Gøgeungen er i færd med at blive fodret af sin plejemor....

Solsorteungen stolprer rundt på græsplænen...

Mange sommerfugle overvinter og begynder allerede nu at flyve igen

nældens takvinge

citronfugl

dagpåfugleøje

I midten af måneden kommer mursejleren. Det er Danmarks hurtigste fugl; den flyver med en fart på over 100 km/t.

Haren får som regel fire kuld killinger om sommeren. Det første kuld kommer ved denne tid

BAV-

KIPANDA 1964

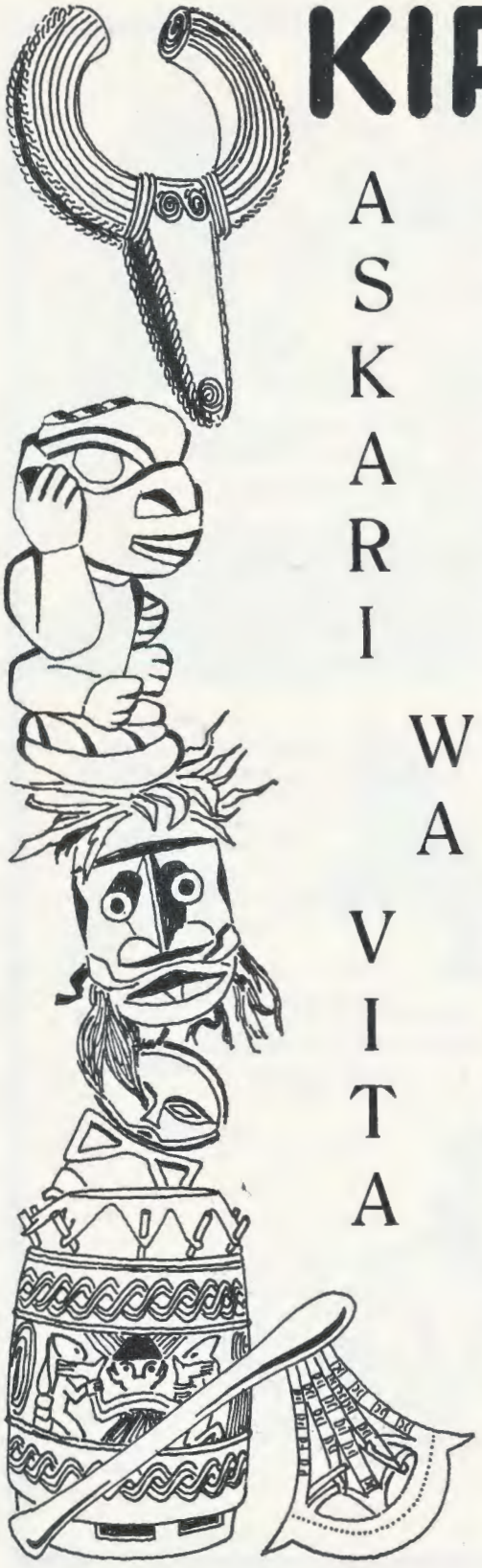

— på SWAHILI betyder det en tapper kriger eller en stor jæger — denne betegnelse smykker nu standeren hos de bedste Kipandapatruljer, de udvalgte Wacambapatruljer, de sejeste af alle seje. Ordene er prentet på en strimmel af skindet fra førerhingsten for en af Wacambaernes zebraflokke. Den var så skabet, så utæmmelig, så stædig, at TAL HAIUS lod den undgælde med sit liv, og han har fordelt dens skind mellem de bedste Kipandapatruljer som symbol på den stædige sejhed, disse patruljer må være i besiddelse af for at nå så vidt. Dertil har han knyttet en af sine fornemste amuletter, der skal indgyde patruljen selvtillid, mod og styrke til at klare sig i wacamba-junglen, og hele dette tegn på at høre til de udvalgte Wacambaer har han knyttet til patruljestanderen med et diamantknob, der skal symbolisere den strålende glans af dygtighed, udholdenhed, sammenhold og humør, som bragte Wacamba-patruljerne i toppen.

Når disse linjer læses, har vi i de fleste divisioner hyldet og hædret vore Wacamba-deltagere, og alle de, som kun var »lige ved« er formentlig færdige med at ærgre sig over, at de ikke i det afgørende øjeblik gav den en tand til.

Hvem vandt?

Ja, den komplette vinderliste kommer først senere, men der er mange flere *egentlige* vindere end de patruljer, der kommer til at stå på denne liste. Nemlig alle dem, der er gået hærdede og styrkede ud af kampen, som har fået skærpet smagen på at være med i en virkelig levende patrulje, som har fundet de huller, som kostede points i denne dyst. De, der ikke i forvejen havde en patruljekiste, vil opdage, hvad denne kan komme til at betyde for patruljemødets form.

Og *indholdet*, programmet på møder og ture vil formentlig også blive påvirket af det, I har været med til i disse måneder. I har arbejdet kraftigere end ellers med prøver og duelighedstegn, og det har givet resultater. I har opdaget, at I kunne mere med jeres hænder, end I selv vidste I kunne. Budstikker, amuletter, dansemasker og moskito-whip'pere var i masser af tilfælde aldeles fremragende udført. Og I har — forhåbentlig — fået smag for pionerarbejder som det tårn, I byggede i februar, i 1/3 størrelse. Det kneb for en del at finde egnede materialer. Hassel- eller askegrene er det bedst egnede, men de, der absolut ikke kunne fremstille byggesættet af disse materialer, kunne have købt bambus-plantestokke til formålet. Et sæt som det beskrevne kan fremstilles indenfor 10 til 12 kroner, og det er fantastisk sjovt at have liggende i patruljelokalet til at øve besnøringer og knob på. Brug det, nu I har det! Mange har haft besvær med Skattejagtens Koder, men nu, det er overstået, må vi bekende, at vi har lånt de fleste kodesystemer i »Den lille Spejderbog«! Flittige læsere af denne har næppe haft svært ved det. Den sværeste kode? Mon ikke den ved tropsmødet? Her kendte tropsføreren løsningen på forhånd, så vi kunne tillade os en grim fælde.

WACAMBA

Enkeltmandsopgaverne i marts har dels vist jer betydningen af hver enkelt patruljemedlems indsats, dels vist jer nogle sjove og usædvanlige opgaver, der stillede krav til teknisk kunnen på forskellige områder. Og patruljeturen blev andet og mere end en udflugt, — den havde et nøje program, som enhver hike bør have det.

VAR DET SJOVT? Det kan *I* bedre bedømme end vi, men det kan vist roligt siges, at patruljerne i hvert fald har haft et travlt forår med masser af aktivitet ved møder og på ture. De, der har stået det hele igennem, kan med sindsro kalde sig LEVENDE PATRULJER, og dem var der heldigvis masser af. Ærgerligt, at vi ikke har plads til dem alle ved Wacambaen.

Tak for indsatsen! *Ove — Ole — Peter Viggo.*

REGLER FOR DELTAGELSE I WACAMBAEN

Tidspunkt: Patruljerne stiller på turneringspladsen i Rold skov *mandag den 3. august* omkring middag. Præmieuddelingen finder sted *fredag den 7. august* kl. ca. 11, således at afrejse vil kunne finde sted ved middagstid.

Deltagerpatruljerne skal pr. 1. april bestå af mindst 6 spejdere, hvoraf mindst 5 skal deltage i Wacambaen. Aktive spejdere må ikke overføres fra andre patruljer inden Wacambaen, hvorimod man gerne må supplere med oprykkede ulveunger eller udefra kommende nye spejdere.

Aldersbetingelser: Alle deltagere skal pr. 23. april opfylde normale betingelser for at deltage i egen divisionsturnering. Ønsker om dispensationer forelægges gennem Kipanda-lederen for turneringsudvalget.

Patruljer, der ikke opfylder de nævnte betingelser, erstattes indenfor hver division af de udtagne reservepatruljer, der naturligvis må opfylde samme krav eller lade retten til deltagelse gå videre til den næste i rækken.

Anmeldelsesblanketter udsendes til hver enkelt patrulje sidst i maj måned. Patruljer, der får forfald efter indsendelsen, skal *omgående* meddele dette til turneringsudvalget, adresse: Peter Viggo Mørch, Fælledvej 76, Fredericia (059) 2 22 30.

Turneringskontingent: Kr. 37,00 pr. deltagende spejder. Beløbet indsendes samlet for hver patrulje på de giroblanketter, der udsendes sidst i maj, og skal være indbetalt senest den 15. juni. Deltagende patruljer bør spørge tropsfører og divisionschef om mulighed for tilskud herfra.

Rejse: Det anbefales så vidt muligt at reservere feriebilletten til dette formål eller at søge fællesrejse med nabodivisionernes deltagerpatruljer. Dette vil eventuelt kunne organiseres gennem Kipandalederne. Feriebilletten skal udstedes til Mosskov station i Rold skov.

Vejledning med hensyn til materiel, udstyr m.v. udsendes direkte til de deltagende patruljer. Patruljeførerne bør ved ændret ferieadresse holde turneringsudvalget underrettet.

Henvendelser vedrørende turneringen rettes direkte til turneringsudvalget, adresse som ovenfor, og ikke til korpskontoret.

Besøgende forældre og spejdere er velkomne. Der er lejrbål mandag, tirsdag og torsdag, og man vil formentlig træffe flest patruljer hjemme torsdag efter middag. Præmieuddelingen finder sted fredag formiddag. *Der må ikke regnes med bespisning eller overnatning hos de deltagende patruljer eller i førerlejren.*

Stejle skrænter findes overalt i landet!

Sikringsmanden

Til en sikker nedfiring hører — foruden den nedstigende — en person som foroven fungerer som sikringsmand. Han må være solidt anbragt, således at han virkelig kan være til hjælp, hvis den nedstigende skulle miste fodfæstet. Det er derfor bedst, hvis han kan sidde med fødderne stemt mod et eller andet solidt, for eks. en træstub. Sikringslinen holdes ikke løst i hænderne, men føres fra »offeret« ind under højre armhule og op over venstre skulder. Højre arm griber den stramme line så langt ude, det er muligt, og venstre hånd med linen holdes skråt ud fra kroppen. Sikringslinen holdes under hele operationen stram. Skulle uheld nu indtræffe, kan den sikrede aldrig falde så forfærdelig langt.

ABSEILEN

Nedfiring

En fransk spejder demonstrerer en anden metode

Nedfiring ad stejle skrænter er vældigt spændende, — men ikke ganske ufarligt. Inden I derfor prøver sådan noget i patruljen, må I sørge for en ordentlig og betryggende *sikring*.

Sikringsknobet

Som du kan se af samtlige fotografier, er den her anvendte forsøgskanin behørigt sikret. Det er sket ved anvendelse af det såkaldte *bjergførerknob*.

Det er i virkeligheden ikke andet og mere end et råbåndsknob, bundet om livet på dig selv med sammenlagt line, således at det opståede øje til slut puttes op over hovedet, hvorved det kommer til at sidde som en skrårem. Denne lille detalje sikrer dig mod at forsvinde ud gennem den om livet liggende løkke, hvis denne skulle være lidt for stor, hvad den forøvrigt ikke bør være. Med denne lille sikring, er vi klar til at begynde.

Selve teknikken, hvis uheld skulle ske, er denne, at sikringsmanden — samtidig med at hans hænder låser linen — kaster sin vægt bagud, hvorefter den sikrede vil blive hængende, bremset i sit fald eller snublen. Kig nu engang til på tegningen, og inden I fører teorien ud i praksis, må alle i patruljen prøve sikringsteknikken igennem. Det gøres lettest ved, at I på skift indtager sikringsmandens rolle, medens en af jer ved foden af »bjerget« trækker tov med ham. Sikreren må ikke være til at rokke.

Nedfiringsteknikken

Dernæst til selve nedfiringen. Det behørigt sikrede »offer« lægger nedfiringslinen som vist på fotografierne. Selve teknikken fremgår iøvrigt tydeligt af billederne. Højre hånd holdes under hele operationen strakt, og herudover er det vigtigt, at manden står så strakt og vinkelret ud fra »klippen« som muligt. Og lad det så gå nedad i et besindigt og roligt tempo. Farten kan jo altid sættes op, når I er blevet dygtigere.

Mellem himmel og hav – eller »Bungar« i snor. Bemærk bjergførerknuden og den stramme sikkerhedsline.

For at det ikke skal være for ubehageligt for offeret, tilrådes det, at han benytter en sweater eller anorak med krave, så rebet ikke gnaver i nakken. Læderhandsker nedsætter ubehaget i hænderne. Går det for stærkt, kan det nemlig være mindre behageligt for indersiden af næverne! !

Langt højere bjerge

Tegningen af den franske spejder viser anvendelsen af en lidt anden teknik, — men princippet er nogenlunde det samme. Når hans reb ligger dobbelt, er det fordi han arbejder med *egentlig klatreteknik*, og arbejder alene. Når han lidt længere nede kommer til en afsats, skal han kunne hive rebet igennem ned til sig. I forbindelse med egentlig klatring anvendes metoden til at komme hurtigt nedover vanskelige passager, men det siger sig selv, at man skal have et bombesikkert sted at fæstne sit reb.

Materiellet

Til slut kun et par ord om det rebmateriel, som patruljen anvender til den foreslåede operation. Hvis I bruger redningsreb (og det kan godt forsvares), må I afprøve rebene ordentlig inden brugen. Kan de holde til en ordentlig tovtrækning, kan de også holde til det her. Her, som så mange andre steder, er det en gylden regel, at det anvendte materiel skal være i tip-top orden; for at kravene til sikkerhed kan være opfyldt.

Der er heller ingen grund til at udvælge jer en 20—30 meter høj skrænt til jeres første forsøg. Tro os, en god klint på mellem 8 og 10 meters højde er mere end rigelig til at fremkalde en kildrende fornemmelse i maven.

Men det er en morsom sport, omend det naturligvis ikke tåler sammenligning med, hvad »professionelle« bjergbestigere giver sig i kast med i rigtige bjerge.

Af

Gamle Murmel

Sikringsmanden solidt anbragt. Bemærk hvorledes sikringslinen ligger.

I mange skovmandspatruljer og blandt mange spejderførere fra korpsets Gilwellkursus er navnet »CORACLE« omgivet af en ganske særlig glans.

Navnet vækker minder om besvær med bygning af det lille, spinkle fartøj, men også om stolthed over selvgjort værk, når man i sin egen, lille skrøbelige båd »strøg« af sted hen over de blånende bølger. For en og anden er der vel også mindre behagelige erindringer om tragiske forlis og våde trøjer, mistede spader (brugt som pagajer) og om bølgernes lunefuldhed.

Men under alle omstændigheder er en coracle *et begreb, som vi spejdere sætter højt. Magasinet syntes derfor det var morsomt, da vi i et sagligt firmablad fandt denne lille artikel om noget, vi ellers er vant til at regne for vor egen opfindelse. Det er det altså ikke. Læs her om de første coracler.*

det begyndte med skindbetrukne vidjebåde kaldet „CORACL

Kong Alfred den Store er kendt for at være skaberen af den britiske flåde, men han var ikke på nogen måde faderen til den britiske skibsfart. Britiske skibe og både var noget, man kendte længe før hans tid. Som en øborace har britterne tidligt lært at udnytte floder og farvandet ved kysterne for fiskeri og transport.

Den tidligst byggede båd i Storbritannien, som man har kendskab til, er en énmandsbåd kaldet en »Coracle«. Den er mer eller mindre cirkulær eller oval og består af en vidjeramme betrukket med skind. Den må have været velegnet til formålet, for skønt adskillige andre bådtyper er dukket op før og siden, har denne type altid eksisteret og findes stadig. Man finder den i sin oprindelige form på floderne i Wales.

AF EDWARD BOWNESS
Med tilladelse fra bladet »Allehånde«, E. T. Grew A/S

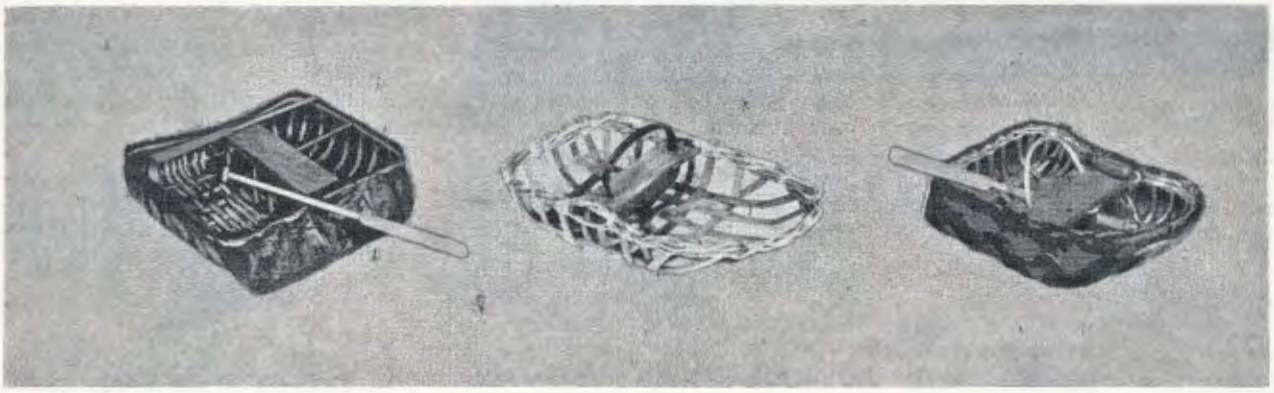

Llangollen — Før skindbetrækningen — Teifi

Upper Severn — Shrewsbury — Coracle

Eksempler p[illegible] a[illegible] i artiklen nævnte bådtyper

„ES"

Da sø-transporten startede –

Der er forskellige meninger, om hvorvidt den tidligste form for transport foregik ved hjælp af en flåde, en udskåret træstamme, en båd bygget af siv eller en båd som the »Coracle«, lavet af et rammeværk betrukket med skind. Men det er så godt som sikkert, at alle fire former tidligt er dukket op i verdenshistorien, og at den skindbetrukne lette båd blev brugt i Storbritannien på et meget tidligt tidspunkt.

Den skindbetrukne båd findes mange steder i verden, man ser den som den asfaltbehandlede »Guffa« i Irak og andr skindbetrukne typer i Indien og Tibet.

Disse er alle bygget i kurveform som »Coracle«, men i Storbritannien er kurvebåden ikke blevet større end én- eller tomandsbåde; den iranske »Guffa« er meget større, således at den kan anvendes til transport af 4 eller 5 tons gods. Man har fundet afbildninger af »Guffa«s i assyriske relieffer ca. 700 år før Kristi fødsel, så man må regne med, at den båd-type, fra hvilken »Guffaen« har udviklet sig, må være betydelig ældre.

Det er næppe sandsynligt, at den vesteuropæiske skindbetrukne kurvebåd var en efterligning af midtøstens, men det er meget muligt, at den er blevet udformet på grund af nogenlunde lignende levevilkår og behov. Uheldigvis er skibe og både betydeligt mere forgængelige end f. eks. bygninger, så kun meget få tidlige både — med undtagelse af vikingeskibe — er fundet, hvilket vanskeliggør udforskningen af typernes oprindelse og skibshistorie meget.

Den irske »Curragh«

Den skindbetrukne kurvebåd sammenlignes sommetider med den irske »Curragh«, men den er helt forskellig fra denne, og som type er »Coraclen« betydelig ældre.

Den irske bådtype er udviklet fra den ortodokse båd med køl og spanter, det eneste, den har tilfælles med den britiske kurvebådtype, er, at den er betrukket med skind i modsætning til almindelige bådtyper. Det er betegnende, at »Coraclen« under fremstillingen opbygges med bunden liggende nedad, idet man først har lagt spanterne på jorden, bukket dem opad mod lønningen på samme måde som man i dag bygger »Guffas« i Irak.

Den irske skindbetrukne båd »Curragh«, der i modsætning til en »Coracle« blev bygget i almindelig bådform, har tidligt været brugt til længere sørejser. Man ved, at den anvendtes ved Englands sydkyst på den tid, da Cæsar invaderede England før Kristi fødsel.

De første Coracler

Den tidligste omtale man har af »Coracle«, brugt som fiskerbåd, er omkring det femte eller sjette århundrede, hvor den omtales i walisisk digtning. På samme tid angives det, at skindet, der anvendes til at betrække disse både med, var fra sorte stude, og man brugte talg til at gøre dem vandtætte med.

I cirka 1500-tallet omtaltes det, at kurvebåde blev brugt til fiskning og til at krydse floderne med, idet man angav, at bådene var særdeles praktiske, da de kunne bæres af én mand til og fra fiskestederne.

Medens man før og omkring ca. 1500 betrak kurvebådene med okse- eller hesteskind, hvor ét skind kunne dække en båd ca. 140—150 cm lang og ca. godt én meter bred, blev der senere brugt stof, der blev gjort vandtæt ved at imprægnere det med tjære eller beg. I det sekstende århundrede blev fåreholdene en vigtig industrigren, og man kunne derfor bruge stof som betræk.

Man dyppede et uldtæppe i en beholder, der indeholdt en opvarmet blanding af harpiks og tjære, og når stoffet var godt gennemvædet af blandingen, blev det løftet op af fire mænd og lagt over bådens rammeværk, som var anbragt med bunden opad og fæstnet rundt kanten. Det må have været et snavset arbejde at

stramme det harpiks- og tjærefyldte stof rundt om båden. I Nord-Wales foretrak man senere lærred eller kaliko, idet det gav en lettere båd.

Kaproning og færgefart

Man har hørt om kaproning i »Coracles«, hvilket stadigvæk finder sted på floden Teifi ved Cilgerran. En kapronings-»coracle« er længere end »Coraclen« til fiskeri. Begge ender er ens og er pænt afrundet. Den tidligst kendte kaproning med »Coracles« fandt sted i 1798 på floden Severn nær Llandrinio broen, hvor der som præmie var udsat en sølvpokal til en værdi af 5 guineas.

For ca. 100 år siden havde de fleste huse nær Severn ved Ironbridge en »Coracle« til at komme over floden med, da der var meget få broer mellem Ironbridge og Arley. Man havde kurvebådene hængene i et træ ved huset, når de ikke blev benyttet.

Bygning og typer

Den sidste »Coracle«-bygger findes i Vest Wales. Hans navn er John Christian Thomas, og han bor ved Cenarth i Cadiganshire. Han har lært at bygge bådene af sin onkel og bygger nu alle de »Coracles«, der bliver brugt til laksefangst i Teifi. Han har fornylig bygget nogle »Coracles« til eksport til U.S.A., hvor flere kendere sætter stor pris på hans både.

»Coracles« er noget egnsforskellige i form og størrelse, men er for det meste små énmandsbåde. For enkelte variationer bruges udsavede spanter og lønninger, andre igen er lavet så store, at de kan tage to mand.

Kurvebådene har overlevet igennem lange tider, fordi de er egnet til fiskebåde i lave, klippefyldte floder og let kan bæres af én mand og kan flyde på 15 cm vand. På grund af sin form er den yderst let at manøvrere af sted med, idet man kan skifte retning mellem siv og buske på en måde, der slet ikke kan lade sig gøre i f. eks. en kano.

Den sidste Coracle-bygger i sit værksted

DEN RØDE BAGLYGTE

en enestående nyhed for cyklister.

Først og fremmest på en mørk landevej, men også i den almindelige bytrafik vil det være en væsentlig sikkerhedsforanstaltning for cyklister at have en lysende baglygte på deres »dyr«. De almindelige katteøjne og reflekserne på pedalerne er en god hjælp, men ikke helt betryggende nok.

Tidligere har de lykkelige indehavere af dynamolygter for relativt små midler kunnet koble en baglygte ind på dynamoen foran på cyklen, men nu er det også blevet muligt for alle andre at opnå den sikkerhed, som en god baglygte giver ved færdsel på cykel i mørke. NEFA har nemlig fremstillet en baglygte, der svarer til den almindeligt kendte forlygte af samme fabrikat.

NEFA-baglygten har samme form som de almindelige, blot er overstykket fremstillet i rød plastic, der er riflet på en sådan måde, at lysvirkningen bliver særlig effektiv.

En fordel ved denne baglygte frem for de sædvanlige er, at den fungerer uafhængigt af, om du er i fart eller holder stille. Du vil i alle tilfælde være tydeligt markeret i forhold til den bagfra kommende trafik, og det er jo nu engang den farligste for os cyklister, . .

Lygten har — som de tilsvarende forlygter — en brændetid på 25—30 timer, og prisen for denne fornuftige sikkerhedsforanstaltning er overordentlig rimelig. Vi skal også nævne, at der som tilbehør leveres en holder, der uhyre enkelt (med kun een skrue) kan monteres på bagskærmen. Der er således tænkt på det hele.

De samme NEFA-baglygter kan iøvrigt være særdeles velegnede til at markere poster under natløb m.v., men det er straks en anden historie

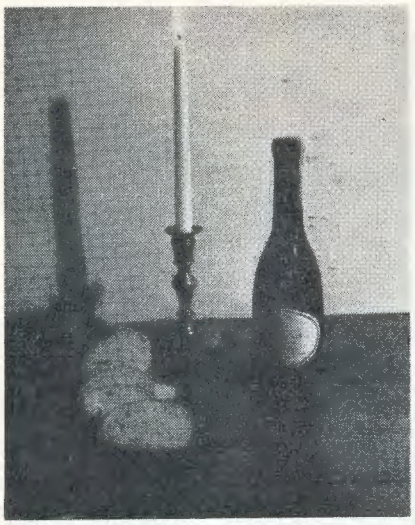

BRØD og VIN

AF STEFF

Det ringede på døren. En spejderpatrulje stod uden for.

— Vi er på byorientering. Må vi få lov at se kirken?

Vi fulgtes ad derhen. De fik set den både oppe og nede og vi endte ganske naturligt ved altret, der har form som et bord, lavet af tre svære stenblokke. Enkelt og smukt.

—Det ligner en kravlegård —, var der én, der bemærkede og pegede på det, han kaldte rækværket omkring altret.

— Det er det nu ikke! Dette rækværk kaldes jo alterskranken og på dets knæfald knæler mennesker, når de »går til alters«.

For altret skal jo ikke blot minde om Guds nærhed, så at sige være hans trone, og det skal ikke blot minde os om den høj uden for Jerusalem, hvor Jesus blev korsfæstet (derfor står der på mange altre et kors), men altret er jo kirkens bord og omkring det fejrer vi hver søndag det måltid, som kaldes den hellige nadver.

Må jeg vise jer kirkens hellige kar, så kan vi sige lidt mere om det?

Da det store sølvbæger til vinen og sølvtallerkenen til brødet blev stillet frem sammen med kanden til vin og æsken til brødet, sagde én af drengene med et smil:

— Det er nogle sjove navne, kirken har. Det dér ligner jo ikke kar!

— Nå nej. Kar er vel blot en gammel betegnelse for de ting, der bruges til altergangen. Se, her er kalken til vinen. Ja, det er jo også et gammelt ord, men kalk betyder såmænd blot bæger. Og tallerkenen til brødet kaldes disken.

— Brødet. Er det rigtigt brød?

— Nogle kirkesamfund bruger rigtigt brød, som brækkes i stykker. Det gør vi ikke i den danske kirke. — Se, her — (og låget på den lille sølvæske blev taget af og vi så de runde tynde skiver, som er kirkens alterbrød).

— Det ligner ikke brød.

— Nej, jeg ved godt, at konfirmander plejer at sige, at det ligner hvidt pap. Men det er brød, bagt med megen omhu, af fint hvedemel, på Diakonissestiftelsen i København og præget med et billede af den korsfæstede Jesus.

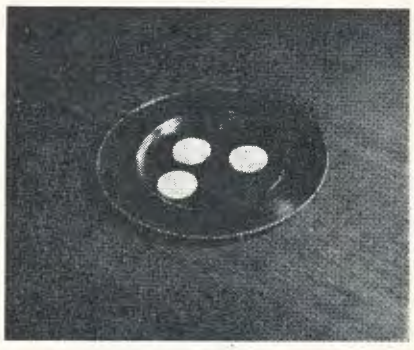

Oblater kaldtes alterbrødene. Det kommer af et latinsk ord, der betyder det ofrede. Og denne betegnelse sammen med den runde form, som minder om et pengestykke — ikke sandt —, er et minde om den tid, hvor det »kom mere tydeligt frem i gudstjenesten, at det er menigheden, som betaler maden på nadverbordet og således bringer Gud et offer af det fineste og stærkeste i sin høst«. Det har jeg læst et sted.

— Ville det ikke være bedre med rigtigt brød?

— Måske. For nadveren er jo et måltid. Ordet nadver er et gammelt dansk ord for aftenmåltidet, og det hentyder til den aften før sin fængsling, da Jesus spiste det sidste påskemåltid med sine disciple og

»tog et brød, takkede og brød det, gav sine disciple det og sagde: »Tag dette og spis det; det er mit legeme, som gives for Eder. Gør dette til ihukommelse af mig«. Ligeså tog han også kalken efter aftensmåltidet, takkede, gav dem den og sagde:

(fortsættes næste side)

»Drik alle heraf; denne kalk er den nye pagt i mit blod, som udgydes for Eder til syndernes forladelse. Gør dette, så ofte som I drikker det, til ihukommelse af mig«.

— Det er svært at forstå.

— Ja, men jeg tror, der er én ting, vi kan forstå.

Alle mennesker kender til dette, at det at spise sammen skaber samhørighed. Jeg tror, I blandt andet kender det fra kammeratdagen på jeres store lejre. I inviterer en fremmed patrulje på besøg hos jer. »Husk at tage krus med«, siger I til den. — Og når I har vist gæsterne jeres lejrplads, sætter I jer om lejrens spisebord og drikker kaffe eller te eller noget andet og spiser en marmelademad til! Og så er forbindelsen først rigtig sluttet.

Jesus holdt af at spise med mennesker. Han bruger mange gange måltidet som et billede på Guds rige. Og den sidste aften, han var sammen med disciplene, sagde han altså, at det at bryde brød sammen og drikke vinen — d.v.s. holde måltid sammen — i hans navn, skulle ikke blot være et minde om ham, men en samhørighed med ham og det, han vil bringe mennesker fra Gud. Det huskede disciplene og efter dem kirken, og det er det, der er nadveren. Og derfor er nadveren da egentlig også det vigtigste og bedste i gudstjenesten.

— Ja, men altergang er vel kun for voksne eller »de særlige«?

— Hvorfor det? Jeg har da set selv ret små børn gå til alters med deres far og mor. Jeg tror, alterbordet skal være det mest åbne sted i verden, for jeg tror, at vi alle har brug for det, som Jesus vil os. Og derfor tror jeg også, at det bord her i kirken — mere end noget andet i hele verden — er broderskabets bord og det måltid omkring det er broderskabets måltid, og derfor for alle.

Nå, men det blev en lang snak. I skal videre. Tak for besøget og god tur. *Steff.*

Alteret ved en altergangs gudstjeneste med Kalk og Disk.

Læg mærke til den smukke syvarmede lysestage.

BOGHYLDEN

Skovene omkring København
Politikens forlag, kr. 5,50.

Vor bogorm har gnavet sig igennem en lille bog i Politikens håndbogsserie med titlen »Skovene omkring København«. Den henvender sig naturligvis fortrinsvis til de spejdere, der er bosat i hovedstaden eller dens omegn, men alligevel synes vi, den fortjener en omtale her. Den giver en glimrende beskrivelse af Hareskovene, Dyrehaven (herunder Jægersborg hegn), Geelskov og Rude skov, og vil kunne være en strålende hjælp ved planlægning af kommende patruljeekspeditioner.

Var det ikke en idé til afveksling fra de almindelige patruljeture at gennemføre en »hejk med formål«, en travetur til nogle af de mange interessante steder, der er omtalt i bogen? Måske kunne det gøres i forbindelse med træningsturen til troppens kilometervandring. Der er jo heller ikke noget i vejen for, at I under planlægningen af en almindelig patruljetur kunne skele til denne bog og finde ud af om der ikke skulle være nogle spændende ting at kigge efter netop i den skov, hvor I agter jer hen.

I Nørreskoven kan I f. eks. finde herligheder som Offerstenen, von Langens kæmpegraner og Dybendals rende. I Hareskoven ligger Djævleengen og Slangegranen, og hvad med at udforske »Afrodites øje« i Jonstrup vang? I Rude skov har vi både Fandens hule, den sorte tjeners grav og Abrahams skød. Lyder det ærlig talt ikke spændende?

Ved siden af at være en nyttig håndbog er det spændende læsning hvor gamle folkesagn og mere nøgterne oplysninger springer ud fra hver enkelt side. Lad os også nævne, at der i bogen er et væld af strålende illustrationer, og at den er i et overordentlig praktisk format, lige til at putte i en bukselomme. Må vi anbefale eksperimentet.

Til fuldmånemøde i Odense

På billedet ser du 14. Odense flok samlet til *fuldmånemøde*. Er det ikke nogen fine masker, ulvene har på?

Der er det særlige ved 14. Odense flok, at alle ulvene på den ene eller anden måde er hæmmet af sygdom.

På trods af deres særlige problemer lever ulvene i 14. Odense imidlertid et ganske almindeligt ulveliv, og det hører du her to af dem fortælle om:

FULDMÅNEMØDET den 27. januar 64

Vi sang først et par sange, og så skulle vi ind ved siden af og holde fuldmånemøde. Vi havde masker på allesammen, og så blev vi fotograferet.

Mary var tigeren, Kirsten bjørnen, Lene var panteren og Grethe var Akela, og vi andre var ulve. — Til mødet blev der navngivet fire ulve, som kom til at hedde Toomai, Darzee, Sona og Miko.

Søren og Palle fik et skind med alle ulvenes navne på. Det var fordi det var sidste gang, de var der. Der var også kommet to nye ulve, som hedder Niels og Niels Børge.

Vi fik også noget af junglebogen, og holdt bagefter almindeligt møde.

Hilsen fra 14. Odense.

Mungo rød bande — *Sahi* blå bande

Bekko, Kongsdal flok
Phao, Seeonee flokken
Bingo, 1. Randers flok

MÅNEDENS 30 KM VANDRINGER

5 ulve fra 1. Esbern Snares flok
11 ulve fra Kongsdal flok
5 ulve fra 1. Åkirkeby flok
7 ulve fra 1. Brande flok
4 ulve fra Store Bjørn, Hornbæk

SCT. GEORGSBUDSKABET

Kære ulve!

I skal i dag på Sct. Georgsdag forny jert ulveløfte, og det sker sammen med ulve i mange, mange lande verden over.

Har I mon tænkt på, hvad det vil sige at forny noget? Naturligvis ved I, at man kan forny en ting. Enten smider man den gamle ting væk og køber eller fremstiller en anden, eller man prøver på at forbedre den gamle ting, så den ser pænere ud.

Men hvordan med at forny et løfte? Det kan man jo ikke sådan tage og føle på. Nej, men derfor kan man alligevel godt gøre det bedre.

En af de ting, jeg vil bede jer være med til at gøre bedre, er hjælpsomheden.

Vi lover nemlig i ulveløftet: at gøre vort bedste for at holde ulveloven og hver dag gøre en lille ting, der kan glæde eller *hjælpe* en anden.

Helten Sct. Georg ser vi op til. I kender alle sagnet om ham, og I ved, at han hjalp uden at få anden belønning end tak, ja, i nogle tilfælde var der endog slet ingen, der takkede ham, for han hjalp også, når andre ikke så det.

Vi har i det daglige ikke mange muligheder for at udøve store heltegerninger som Sct. Georg gjorde, men ved at høre om ham og hans hjælpsomhed, opdager vi, at vi på mange måder kan prøve på at komme til at ligne ham i det små, nemlig ved at være modige og hjælpsomme hjemme, i skolen og natur-

(fortsættes næste side)

KIM

Alverdens lille ven

8. afsnit

Efter
Rudyard Kipling
Illustreret af
Eske
Eftertryk forbudt!

Kim levede i skolen sammen med to-tre hundrede andre drenge. Han lyttede til de indfødte drenges beretninger om deres rejseeventyr. De var vant til at ride alene gennem et par hundrede kilometer jungle, hvor man altid kunne opleve den fornøjelse at hilse på en tiger, eller på en leopard, som snusede til deres telt.

Tiden gik hurtigt for Kim. Han var flittig, og på tre måneder lærte han at skrive.

Så kom ferien fra august til oktober. Kim fik besked om, at han skulle nordpå til et sted i bjergene bagved Umballa.

»Til en militærskole?« spurgte Kim.

»Formodentlig,« sagde læreren. »Det har du ingen skade af, og så gør du ingen ulykker så længe.«

Kim tænkte over sagen. Han syntes, at en drengs ferie er hans privatejendom. Han skulle ikke i skole, han længtes så meget efter de store landeveje. Han tog en rask beslutning. Han kendte en kvinde, som var meget dygtig til at sminke, så ens udseende blev helt forandret.

»Det gælder en smule farve og tre meter tøj,« råbte Kim.

Kvinden arbejdede meget flittigt med en lille tot tøj, som hun dyppede i en skål med brun farve.

»Skær så det værste af mit hår, og send bud efter tøj til min turban,« råbte han, og han trippede utålmodigt.

Kort efter løb Kim ned ad trappen, klædt som en rigtig hindudreng. Han spiste noget i en spisebod — så til banegården og op i toget. I Umballa sprang han ud og travede over de regnblødte marker.

Omtrent samtidig fik obersten, der opholdt sig i Simla, telegram om, at unge Kim O'Hara var forsvundet.

Mahbub Ali var i samme by for at sælge heste, og obersten spurgte ham.

»Åh, det betyder ingenting,« sagde Mahbub. »Han er bare vendt tilbage til landevejen for en tid. Skolen trættede ham.«

Næste morgen var der brev fra Kim til Mahbub Ali. Der stod:

»Alverdens ven har taget orlov for at opsøge egne steder. Han vil vende tilbage på den fastsatte dag. Er en fejl begået, lad da venskabets hånd afværge ulykkernes pisk.«

En måned senere var Mahbub i Umballa, og Kim mødte ham en aften i skumringen.

»Oho! hvor har du været?«

»På landevejen — op og ned — ned og op.«

Kim fortalte om en stor fest i Puttiala: »Det var en meget stor fest, jeg så konger og elefanter, og de brændte alt fyrværkeriet af på en gang, og jeg blev sprængt i luften over et telt, men kom ingenting til. Så tog jeg igen landevejen og nu er jeg her.«

(fortsættes næste nummer)

SCT. GEORGSBUDSKABET (fortsat)

ligvis også i ulveflokken.

Hjælp hinanden i banderne, så alle har det rart i den lykkelige familie, som ulvene i junglen jo er. Baden-Powell fortæller en lille historie om hjælpsomhed blandt junglens elefanter, der arbejder med store, tunge træstammer:

»Når en stamme er for tung, får den en kammerat til at give sig en hjælpende snabel«.

Ligesom elefanterne her hjalp hinanden, skal I også hjælpe hinanden som gode kammerater i flokken.

Hvis I fortsat holder sammen i flokken, tager besværlighederne med godt humør og tager hensyn til hinanden, også selvom ulveblusen ikke er på, vil I alle kunne mødes i troppen, hvor mange spændende oplevelser venter jer.

Om et øjeblik skal I forny jeres ulveløfte. Tænk da på, hvor vigtigt det er at være hjælpsom mod andre, og tænk også på, at en dag skal jeres ulveløfte afløses af spejderløftet.

God jagt! *Inge Lilian.*

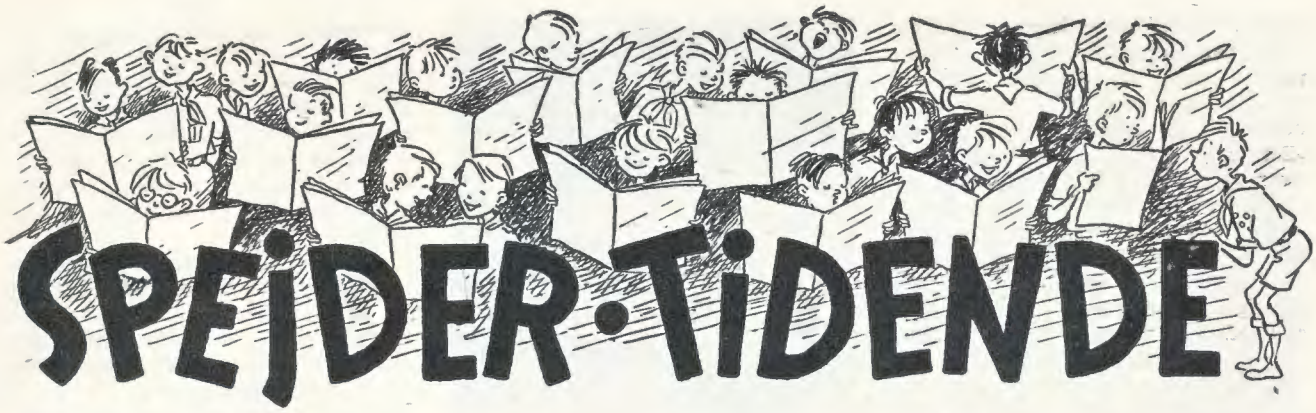

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

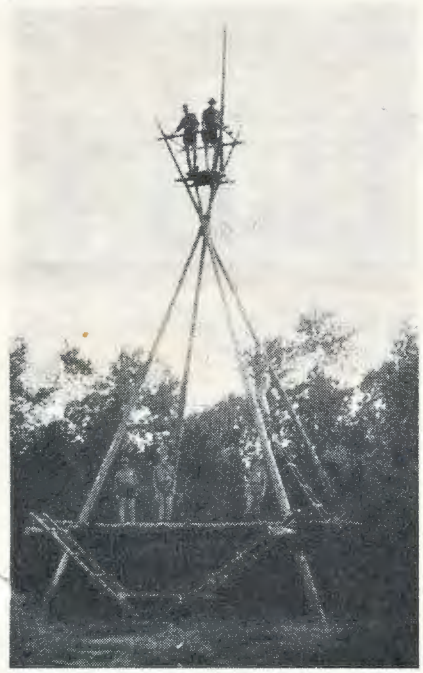

Kæmpetårn i Sdr. Omme

Da »Jydsk Haveselskab« holdt sin store blomsterudstilling i august sidste år i Sdr. Omme skulle man finde et vartegn. Hvad var da mere naturligt end at henvende sig til den lokale spejdertrop og bede den om at løse opgaven. På billedet kan du se, hvordan spejderne i Sdr. Omme klarede jobbet.

Tårnet, der om aftenen var projektørbelyst, var 22 meter højt (fra basis til flagknap), og ca. 2 m over jordoverfladen var der bygget en platform på 5 × 6 m. Den blev benyttet som lejrplads med telt, køkkenbord, Gilwell-bålsted m.m. Tårnet fik stort besøg, ca. 3000 mennesker og vakte almindelig beundring. Det var naturligvis et byggearbejde udført på god spejdermaner uden andre materialer end reb og rafter. — Iøvrigt kan det bemærkes, at Sdr. Omme trop var uden førere på det pågældende tidspunkt. Spejderne fik ideen, og så lavede de det bare. Så simpelt var det altså, slutter vor korespondent fra Sdr. Omme. Simpelt? I alt fald et absolut bemærkelsesværdigt resultat som påkalder almindelig beundring.

Spejdere anno 1919

En sønderjysk spejder sender os et lille udklip fra en patruljedagbog fra 1919 med kommentaren, at »dengang var der spejdere til«:

»Vi var 12 mand fra 1. Sønderborg, der skulle til Aabenraa, da vi *havde lovet* at besøge dem i dag. Vejret var imidlertid sådan, at vi ikke kunne komme med tog eller skib, da disse ikke gik på grund af vintervejret. Vi besluttede da, at vi skulle cykle. Da vi skulle hjem, var vejret imellemtiden blevet endnu værre, så vi blev nødt til at lade cyklerne stå og *gå* hjem. — Vi fik alle et par dage efter sølvskjoldet for 5 milvandringen (Sønderborg—Åbenrå — 32 km)«.

Hvem gør det i dag, spørger vor sønderjyske korrespondent, og vi lader spørgsmålet gå videre til MAGASINETS læsere.

Agitation på Nørrebro

Leo-troppen på Nørrebro i København ville for nylig gøre lidt reklame for spejderarbejdet i deres bydel. De lånte et stort forretningsvindue på Nørrebrogade og reklamerede i den lokale avis, at der ville blive lavet en udstilling af de gule spejdere.

Selve vinduet blev derefter pyntet op med alskens ting fra troppens lokale: standere, trofæer, dagbøger, udstyr, lejrbål (!), troppens totem m. m. — Man mødte stor velvilje fra forretningens side, idet alt nødvendigt materiale gratis blev stillet til rådighed. I forretningen var der hver dag en »vagthavende« spejder, som uddelte pjecer til interesserede, og i alle pakker blev der lagt en meddelelse om trop og flok med førernes adresser m.v. — Mange mennesker så udstillingen, og den vil nu blive fulgt op af andre arrangementer i den kommende tid. — *Gør din trop også noget for at fylde hullerne ud?*

Vil du i lære som sørøver?

— så begynd med 2. klasses prøven. Kan du klare en skattejagt over 2 km, er du godt på vej...

Pebernøddeduft over Assens

En umiskendelig duft af pebernødder bredte sig en aften over Assens. Årsagen til dette ellers såre uaktuelle fænomen skulle søges i »Bæverhytten«, 1. Assens trop's hus, hvor man var i fuld gang med en trekamp efter beste TV-mønster.

Konkurrencens praktiske opgave lød: »bag så mange pebernødder som muligt«, og ikke så snart var ordren givet, før ordonnanser pr. cykel spurtede ud til byens spejderhjem for at få mødrene sat i sving. Så vidt det kunne konstateres, tog alle spejdermødre opgaven i den rette sportsånd, selv om det med hensyn til denne opgave var temmelig meget »udenfor sæsonen«. I hvert fald blev det imponerende slutresultat 7285 pebernødder. De fortæredes sidenhen af konkurrencedeltagerne.

I spejder-trekampen, der blev en

fornøjelig og spændende dyst, genoplevedes så autentisk, som det nu var muligt, stemningen fra de hektiske dage, da Assens solede sig i offentlighedens søgelys. Deltagerne var spejderne i de tre patruljer »Ugler«, »Flagermus« og »Ørne«, og som publikum var indkaldt ulvene. Hver patrulje fik stillet to spørgsmål fra hver af de andre to patruljer, og i lighed med arrangementets forbillede måtte der hentes hjælp alle steder fra. »Flagermusene« sejrede, mens Uglerne var bedst til at bage pebernødder.

Sværhedsgraden af de 12 spørgsmål, hvoraf de 6 blev besvaret, var en ægte trekamp værdig. Adskillige af dem havde lokal tilknytning, eksempelvis: »Der findes i Assens kirke flere træskærerarbejder, bl. a. en lysekrone lavet af en billedskærer fra Assens. Hvad hed han?« (Svar: Th. Willmann).

(Efter referat i »Fyens Stiftstidende).

Har Assens ikke hermed foræret landets andre troppe et oplagt emne til næste tropsmøde?

KORPSLOTTERIET

I korpsets landslotteri 1964 har notarius publicus udtrukket følgende vindere:

1 bil eller sommerhus eller lignende efter vinders frie valg **187.120**

Køb hvad De vil for kr. 15.000 ..... **154.193**

Køb hvad De vil for kr. 10.000 ..... **145.595**

1 rejse hvorhen De vil, værdi kr. 7.000..... **78.211**

Sports- eller campingudstyr efter frit valg, værdi kr. 3.000..... **177.616**

Sports- eller campingudstyr efter frit valg. værdi kr. 2.000..... **54.411**

Gummi-foldekano komplet
167.175 og 182.941

Telt komplet
125.040 og 13.898

Bergans Meis
186.323 og 159.857

Dynella-nylon posetæppe
246.364 og 82.561

Gevinsterne udleveres fra Det Danske Spejderkorps kontor, Frydendalsvej 32. København V, mandag til fredag kl. 8-16.

Gevinsterne bedes afhentet inden 15. juni 1964.

100 gavekort på sports- eller campingudstyr à kr. 200,–

1.189	55.782	114.422	193.920
3.721	58.578	116.337	194.183
6.078	61.988	119.560	197.428
6.245	66.212	120.559	203.124
6.326	67.287	121.257	211.033
8.133	68.494	127.886	211.204
14.478	74.805	133.713	217.020
14.780	76.708	145.419	218.279
15.227	80.626	149.006	221.924
17.048	83.036	153.172	228.230
17.064	84.689	158.295	229.021
17.351	85.962	158.648	231.048
26.014	87.004	159.561	231.337
30.289	88.663	159.992	235.426
34.474	93.844	160.395	235.599
41.070	97.133	160.873	236.612
42.587	100.798	161.140	239.125
43.961	102.732	165.277	239.326
47.812	104.542	167.953	241.774
49.778	104.962	170.421	242.860
51.102	105.303	172.574	244.716
51.195	107.234	178.779	245.508
52.064	108.686	180.524	246.866
53.219	109.270	183.781	247.504
55.227	112.673	186.684	248.186

100 gavekort på sports- eller campingudstyr à kr. 100,–

4.257	67.849	117.484	180.484
6.429	70.971	132.385	181.435
6.731	72.906	132.407	184.261
6.856	73.839	134.418	186.882
16.103	74.431	142.187	192.159
16.462	76.482	144.922	193.175
17.081	77.185	146.205	194.994
18.437	79.052	146.883	199.825
18.972	79.976	151.466	200.991
19.221	87.616	152.575	202.552
26.288	91.484	153.219	202.846
28.107	92.739	154.633	206.316
32.212	94.229	155.212	209.39[illegible]
41.856	95.530	158.521	210.30[illegible]
43.908	96.727	158.645	212.087
44.297	96.790	158.726	212.623
45.285	99.107	165.305	216.652
46.377	99.303	167.204	220.468
55.795	102.873	169.025	222.120
56.849	103.598	170.440	232.084
57.229	105.057	174.141	232.311
61.658	105.445	175.094	236.283
63.228	107.244	175.723	237.915
65.329	109.728	176.567	242.823
65.397	115.426	179.953	245.072

Depotets 10 præmier à kr. 400,– blev vundet af følgende afdelinger.

Struer, Vestjyske division
Marsk Stig, Skjalm Hvide division
1. Brønderslev, Nørrejydske division
1. Broager, Grænse division
8. Århus, Århus Skov division
9. Odense, Odense division
Incaerne, Valdemar Sejr division
1. Arden, Nørrejyske division
Jon Litle, Kronborg division
3. Charlottenlund, Bernstorff division

Gevinsterne er tilsendt afdelingerne.

HUSK
Spejder-Jul fotokonkurrence

FRISTEN
udløber 1. juni

LÆS
Magasinets marts-nummer
(side 49)

Vil du være elev i depotet?

Er det ikke noget for dig at blive elev i depotet? Der er en stilling som handelslærling ledig. Var det ikke en idé, at gå ud og tale med dem om sagen.

Det er et sted, hvor der foregår noget, og arbejdet er interessant for en spejder.

En stor trop deles.

Sct. Jørgens trop i Holstebro er blevet så stor, at man har fundet ud af, at det er på tide at dele den. I øjeblikket er der 41 spejdere og 12 skovmænd i troppen, men da man i løbet af foråret venter at få endnu flere (man går nemlig ind for Kipandaen) og desuden skal have ulveoprykning, mener man, at grænsen er nået. Af de seks patruljer tager TF så de to med sig og danner sammen med nogle af skovmændene og halvdelen af ulveflokken en helt ny afdeling, som endnu ikke har fået navn.

REDAKTØREN
minder om, at han er flyttet
Ny adresse:
Ellegaardsvej 13,
Trørød, pr. Vedbæk

Efterlysning fra Aabenraa.

En patruljefører fra Aabenraa har bedt Magasinet så mindeligt om at efterlyse noderne til den lille kanon, der lyder således:

Epo etaj taj eja
epo etaj taj eja
epo etaj taj epo etukki tukki
epo etukki tukki eja.

Hvis du skulle være så heldig at være i besiddelse af noderne, vil PF Helge Borch Hougs, Løgumklostervej 28 A, Aabenraa være meget taknemmelig for at høre fra dig. — Han mumler oven i købet noget om en dusør.

NYE·NAVNE·TIL ÆRES·SIDEN

1. KL. SPEJDERE

1. Ebeltoft
PF Flemming Holck
PF Erik Dan Petersen
SM Jørgen S. Jørgensen
SM Niels Hvitved
5. Odense, Sct. Georg
PA Niels Anders Søfelde Hansen
Carl Bergil Lange
1. Risskov, Århus
Jens Nielsen
Jens Jørgen Kjeldsen
2. Holte
Niels Dragsted
Johan Rantzau, Alborg
PA Jens Albertsen
Carsten Schultz
Per Toppenborg
Claus Nar, Farum
Claus Pilvang
Michael Jærnskiæg, København
SM Thorkild Schiørring
SM Knud Erik Prahl
10. Århus
PF Lars Bøgh Svendsen
PA Hans Ehlers Kock
1. Barrit
PA Hans Jørn Skov
PF Karl Ove Krogh
PF Thorkild Kristensen
Dybendal, København
PF Claus Meidel Nielsen
PF Keld Walsted
PF Jens Erik Hansen
PF Per Mejnecke
PA Claus Due Larsen
1. Skagen
PF Gudmund Jørgensen
PF Søren Winther
1. Maribo
PF Alf Nielsen

RIDDERE

1. Skagen
PF Gudmund Jørgensen
Dybendal, København
PF Per Mejnecke
5. Odense, Sct. Georg
PA Niels Anders Søfelde Hansen
Carl Bergil Lange
1. Ballerup
PF Peter Frøslev Pedersen
Claus Nar, Farum
PF Jens Krarup Nielsen

VÆBDERE

Musketererne, Vejle
Per Laursen
1. Kerteminde
PF Kjeld Hvedstrup
14. Århus
PA Torsten Granov
Lars B. Frederiksen
Vitus Bering, Horsens
Claus Lykkelund Petersen
15. Århus
PA Jan Groth Berntsen
2. Frederiksberg
Søren Poulsen
5. Odense, Sct. Georg
Jens Chr. Christensen
Dybendal, København
PF Henning Kühn
1. Skagen
PF Jan D. Nielsen
PF Peter Marling
Thomas D. Nielsen
Jens Bagh Madsen
1. Ebeltoft
PF Erik Dan Petersen
PF Ole Hjelmar
Claus Nar, Farum
PA Morten Iversen
10. Århus
Jørgen Frahm Rasmussen
Michael Jærnskiæg, København
SM Thorkild Schiørring

ILDIBOR

Dybendal, København
TA Jørgen Due Larsen
SM Mogens Jørgensen
Hellig Anders klan, Slagelse
RS Povl Stenbæk Nielsen

BÅDSMAND

Struer Sø
PF Erik Lauger Andersen

Redaktionen sluttet den 1. april

VANDRINGER

100 KM

2. Holte
PF Per Wille-Jørgensen
1. Skagen
PF Michael Danelund
TA Helge Pedersen
5. Sønderbro, København
PF Verner Jensen

75 KM

Knud den Store, Alborg
Tommy Underlin
1. Kolding
Jens Kirkeby
1. Kerteminde
SM Palle Uno Jørgensen
PF Kjeld Hvedstrup
PF Bjarne Lorentzen

60 KM

Dybendal, København
PF Jens Erik Hansen
PF Henning Kühn
PA Lasse Brodthagen
Niels Jørgen Bentsen
Bjarne Frederiksen
5. Odense, Sct. Georg
PF Fedor Bang
PA Niels Anders Søfelde Hansen
Carl Bergil Lange
Henning Jørgensen
1. Maribo
PF Alf Nielsen
Lasse Hansen
John Sklander
Jens Milling
Knud den Store, Alborg
Keld Holm
Jens Jørn Kragh
1. Kolding
Ove Kristiansen
Henning Foged Hansen
Indius Pedersen
1. Herlev, København
PF Lars Bo
PA Peter Søgaard
PA Jan Aldershvile
Ole Birklund
Søren Mose
2. Holte
PF Bo Hollesen
PA Peter Dalsgaard
Erik Coroneas
Michael Burgess
Jens Faurby
Bent R. Jensen
Karsten Wikkelsø

Efterlysning fra Nordsjælland.

Man kan efterlyse meget gennem vore spalter, synes det. Foruden ovennævnte node-nødskrig har vi også fået en opfordring til at hjælpe med *»Mysteriet om de forbyttede skistøvler«*. Søndag den 2. februar er på Nygård skole et par skistøvler med gummisåler og et messing skibeslag på den ene støvle blevet forbyttet med et par støvler med lædersål. Henvendelse herom bedes rettet til: E. W. Langer, Engvej 33, Rungsted Kyst, telefon (01) 86 35 39.

Kit-Kat udstyr

har 3 års garanti

KIT-KAT ransel
af svært armé-webbing med universal meis 97,00

KIT-KAT PAKSÆK
med mange anvendelsesmuligheder 35,85

KIT-KAT CYKELTASKER
fantastisk stærke – fylder kun lidt, når de er tomme. Pr. par 37,50

KIT-KAT SKULDERTASKE 18,85
med korthylster 22,50

KIT-KAT ponsjo
mørk khaki PVC vægt 1,6 kg 64,00

Nylon
vægt 500 g.. 88,00

Junior ponsjo
PVC 47,50

KIT-KAT regnslag
PVC på lærred 49,50

Spejder-
anorakken

sommer-lejrens overtøj

Drenge størrelse 8 44,50
Drenge størrelse 10–12–14–16.. 49,50
Junior størrelse 4–3–2 54,50
Voksen størrelse 1–0–00 59,50
Voksen størrelse 000–0000 64,50

KORPSKONTOR:
Frydendalsvej 32, København V.
Tlf. ((01) 83) VE 3666 og 3650.
Kontortid: 8–16. Lørdag lukket.

REDAKTION AF KORPSETS BLADE:
SPEJDERSPORT
Lektor Svend Ranvig,
Kongebrovej 28, Sorø.
Tlf. ((03) 635) Sorø 857.
SPEJDERNES MAGASIN
Kontorchef Jørgen Tvergaard,
Ellegaardsvej 13, Trørød, pr. Vedbæk.
Tlf. (01) 89 16 19.

Få dit lejrudstyr i orden nu!

— kom i god tid — der er ikke så længe til pinselejren

Køb kvalitet - køb i depotet

Soveposer

KRØLULD
Lama – i speciel spejderudførelse, grøn/grøn, 170 cm 39,85
185 cm 45,00
Cambricbetræk – fin kvalitet 68,00

»UMANAK« og »IVIGTUT«
med fyld af acetate-fibre – »UMANAK« let og lækker sovepose med fint cambricbetræk 88,00
»IVIGTUT« samme m. hætte 98,00

TERYLENE
Lama-Dynella m .ICI polyester-fibre, med nylon betræk som skyr smuds og vand, meget nem at holde ren.... 150,00

Lagenposer skåner soveposen 8,85 – 10,85 – 12,50

Hylstre til soveposer = se priserne i kataloget

SPISEGREJER
Mepaltallerkener m. spejderlilje .. 3,25
Kraftigt krus m. spejderlilje .. 3,25
Tallerkenpose .. 2,00
Spisebestik 3,85–6,50–7,75

»PUDSE-PETER«
Kit-Kat hylster m. 3 børster 6,00
Spejder sæbe .. 0,85
Sæbehylster 1,00
Tandbørstehylster 1,00
do. m. rum til tandpasta 1,85

LYGTER
Svensk armélygte m. afblænding 13,50
Hellesens-spotlight
stavlygte 3 cell. 15,50
stavlygte 2 cell. 12,50
mindre 2 cell. 9,85
Hellesens-boxlight 7,25

SPEJDERSKOEN – godkendt af korpset – **det bedste fodtøj til lejre og ture.**
Drengestørrelser 34–39 ..... 60,00–70.00
Voksenstørrelser 40–46 74,00–86,00

SPEJDER-RANSEL
khaki m. lomme .. 59,50
større m. lomme .. 67,50
rover ransel med 2 sidelommer 75,50

Bergans **rygsæk med meis**
Spejder 96,00
Herre 105,00
Ekspedition, 2 lommer 128,00
do. m. læderbund .. 151,00
Ekspedition, 3 lommer 145,00
do. m. læderbund .. 168,00

Forlang vort camping-katalog!

Vi har camping-udstyr til hele familien.

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . København K. . Telf. PA 4526

Odense:	Arhus:	Aalborg:
Klostervej 19	Frederiksgade 69	Danmarksgade 3
Telf. (09) 11 24 18	Telf. (061) 3 36 13	Telf. (081) 3 87 33

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

FR. PALM GREISEN
BOGTRYKKERI KBHVN.